

Izredno lepa čednost.

6. Naši vzorniki.

Rekel sem že ob pričetku teh spisov kar v obče, da si ne morem misliti dobrega človeka, ki bi bil nehvaležen. Torej istinito dobro srce mora poleg drugih čednosti imeti tudi hvaležnost; o nehvaležnem srcu nikdar ne moremo reči, da je dobro, blago, plemenito. Pa saj tudi to lahko trdimo, da nehvaležno srce se ne bo kaj prida prizadevalo tudi za druge čednosti.

Pa ta splošna trditev, da vsako dobro srce mora biti tudi hvaležno, mi še ne zadostuje, marveč skušajmo se o tem še natančneje prepričati iz zgodovine.

1. Najboljše srce na svetu je bilo Jezusovo presveto božje Srce; a bilo je tudi najhvaležnejše. Njegova obilna molitev ni bila le samo češčenje in prošnja, marveč tudi goreča zahvala. V nekaterih slučajih nam to kar naravnost sporoča sv. pismo. Ko je, n. pr. čudežno nasitil pettisoč mož, je pred razdelitvijo čudežne jedi molil ter nas učil, kako moramo tudi mi pred jedjo in po jedi zahvaljevati Boga za njegove dari. Ko je videl uspehe svojega učenja, je zahvaljeval svojega nebeškega Očeta, da je ponižnim in preprostim razodel reči, katere ostanejo prikrite prevzetnežem. Ko je hotel storiti oni veliki čudež, ki ga vsaj po svojem človeškem mišljenju prištevamo največjim čudežem, ko je imel obuditi Lazarja, je najprej prosil nebeškega Očeta in še predno je izvršil ono veliko dejanje, je že tudi zahvalil, da ga je uslišal, ter vzkliknil z ginjenim Srcem: „Oče, zahvalim te, da si me uslišal. Jaz sem vedel, da me vselej uslišiš; toda zavoljo ljudstva, ki okoli stoji, sem rekel, da verujejo, da si me ti poslal.“ In jaz se drznem tem besedam še pridejati dostavek: „In da naj vedó, kako h v a l e ž n o Srce ima Sin božji.“ — Takrat, ko nam je hotel zapustiti največji čudež božje dobrote, namreč samega sebe v presv. rešnjem Telesu, je tudi najprej zahvalil svojega nebeškega Očeta. In po zadnji večerji je zapel zahvalnico z apostoli.

Kakò zeló hvaležno Srce je imel Jezus, je pokazal tudi s tem, da je tako zelo čislal hvaležnost tudi pri drugih. Ko je bil čudežno ozdravil deset gobovcev, se je britko pritožil, da se mu je prišel zahvalit samo eden. Posebno pa je Jezus razodel neizmerno hvaležnost svojega božjega Srca s tem, da je obljubil obilno poplačati vsako najmanjše dobro delo, katero bode kdo storil v njegovem imenu. „Tudi kozarec mrzle vode, če jo kdo dá v mojem imenu kateremu mojih bratov, ne bode brez plačila.“

2. Za Jezusom je imela najhvaležnejše srce Marija prečista Devica. Sv. pismo nam kaj malo pripoveduje o Materi božji. Zato nam mora tem dražje biti to, kar je zapisano. In glejte, skoro najobširnejše je opisana v sv. pismu njena hvaležnost. Kako hvaležno je bilo njeno presv. Srce za največjo dobroto, s katero jo je osrečil Bog, ko jo je izmed vseh drugih izvolil za Mater svojemu Sinu. Ko je po arhangelu Gabrijelu izvedela to preveselo novico, je hitela čez gorovje k svoji sveti teti in prepevala je navdušeno zahvalo Bogu: zase, ker jo je povzdignil do tolike višine, za Izraelce, ker se jih je usmilil in jim izpolnil obljube, pa tudi za vse narode, kateri bodo verovali v Jezusa in zavoljo njega častili tudi njo. Ta prekrasna hvalnica je vsa natisnjena v sv. pismu in duhovniki jo vsak dan ponavljajo v svojih molitvah. Pela je: „Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju, ker se je ozrl na ponižnost svoje dekle. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi narodi, ker mi je storil velike reči on, ki je mogočen in sveto njegovo ime“ itd. — Kaj pač drugega kot hvaležnost se razodeva tudi iz sporočila, ki nam pové, kako so pobožni pastirci veselo pripovedovali dogodke ob Jezusovem rojstvu, ter pristavi: „Marija je pa ohranila vse te besede in premišljevala v svojem srcu.“

3. Tudi angeli so nam vzorniki v tej čednosti. Saj ravno hvaležnosti se imajo zahvaliti, da so sploh še angeli. Nehvaležnost je namreč bila, ki je hudobne duhove pahnila v pekel. Zakaj njih prevzetnost ali napuh je le drugo ime za nehvaležnost, ker niso ho-

teli ponižno priznati, da so od Boga prejeli vse svoje velike prednosti, da je le on najvikši Gospod, oni pa le njegovi služabniki. Dobri angeli pa so hvaležno priznavali svoje darove in hvalili Gospoda ter klicali s sv. Mihaelom: „Kdo je, kot Bog?“

Razun Marije in sv. Jožefa še ni nihče vedel, da je že prišel Zveličar na svet. Angeli pa so že veselo prepevali nad betlehemsko planjavo zahvalo za to največjo dobroto božjo: „Slava Bogu na višavi!“

Kako zelo hvaležni so angeli, vidimo iz tega, ker tako radi pomagajo pri zahvalah. Mladeničem v ognjeni peči je angel pomagal zahvaljevati Boga za čudežno rešenje. Tudi nam pomagajo angeli, kadar se Bogu zahvaljujemo za prejete dobrote. To se posebno godi pri sveti maši. Saj mašnik potem, ko je pri „sanktusu“ pozval vernike, naj zahvaljujejo Boga vedno in povsod, slovesno pristavlja še to, da angeli po Jezusu in z Jezusom hvalijo božje veličastvo in da se z vsemi nebeškimi duhovi v zahvaljevanju združujemo tudi mi.

4. Kako da so izvrstni ljudje tudi vselej hvaležni, nam prejasno izpričuje življenje svetnikov. Izmed stotero zgledov hvaležnih svetnikov vam posebej navedem le sv. Frančiška serafskega. Ta ljubeznivi svetnik je nekega vročega dne potoval s tovarišem Masejem. Vsa utrujena in jako žejna prideta na kraj, kjer je izviral bister in hladen studenček. Tu sedeta vzameta iz torbice kos suhega kruha, ki sta si ga bila izprosila, ga pomočita v vodo, jesta in pijeta. Kar začno svetemu Frančišku obilne solze kapljati po licih. — „Oče“, pravi brat Masej, „ti se jokaš; zakaj pa se jokaš?“ — „Oh!“ odgovori svetnik, „kako bi se ne jokal, ko nam je božja previdnost tukaj pripravila tako dobro kosilo?“ Bratu Maseju se uborno kosilce ni zdelo tako zelo dobro in še bolj strmi. — „Glej vendar, dragi brat“, nadaljuje svetnik, „kako je Gospod dober! Od vekomaj je že prevedel, da bodeva kdaj midva prišla le - sem, vsa utrujena in žeje koprneča; od vekomaj je torej sklenil, da naj tukaj izvira hladen studenec, da se bodeva mogla pokrepčati. S čim sva pač zaslužila tako skrb in ljubezen?

Ali nama taka dobrotljivost ne bi privabila solz hvaležnosti in nasprotne ljubezni?“

Da, skrbi za dobro srce, pa ti bo hvaležnost sama zavladala v njem!

Pokazilo se mu je ...

Tomažkov Ciril je bil eden izmed tistih, ki so se pripravljali za sveto birmo.

„To samonasebi ni nič posebnega!“ bo morda rekel kdo izmed vas. Vendar vam moram takoj povedati, da je bilo to nekaj posebnega, nekaj izvanrednega. Ciril je bil namreč še-le v prvem razredu. Za sveto birmo pa se navadno pripravljajo iz drugega in tretjega. To je prišlo pa tako le:

Gospod župnik so poklicali k sebi starše, kateri so mislili pustiti otroke k sv. birmi. Prišel je tudi Cirilov oče in prosil gospoda župnika, naj bi pustili še Cirila.

Izprva so župnik zmajevali z glavo, kajti še iz drugega razreda so jih malo odločili. Ker so pa poznali Cirila, da je pri vsi svoji mladosti dovolj pameten in vedno najboljši učenec, so privolili, pa samo pod tem pogojem, da bo vse znal kakor drugi.

No, in Ciril se je hodil z drugimi, starejšimi tovariši vsak teden trikrat pripravljat za sveti zakrament.

Kadar so ga kaj vprašali, se je vselej krepko odrezal, da so ga drugi kar gledali. In nekatere je bilo celo malo sram, ker jih je Ciril daleko prekašal. To je čutil mali Ciril. Zato se je nalašč še bolj učil.

Včasih je sicer samo parkrat prebral in vendar je vselej dobro odgovarjal. Večkrat se je pa bolj zanesel na svojo bistro glavico kot na svoje znanje. Ravno to ga je pa pokopalo.

Zadnji teden so hodili k pouku. Vedno so morali ponavljati stare reči in se učiti poleg tega še novih. Včasih so se mladi učenjaki zbrali v gozdu za vasjo, posedli po grmovju in začeli čeblijati kakor vrabci, če